

မောင်ညိုမြိုင်(သန်လျင်)

ဆင်မနင်းဘုန်းတော်ကြီး
အပါအဝင်
ဝတ္ထိရဝတ္ထုတိုများ

သန့်ရှင်းစွာ

ဆင်မနင်း ဘုန်းတော်ကြီး

(၁)

မြစိမ်းဖက် တောင်ခြေရွာကလေးအနီး အလွန်အသက်ကြီးလှသည့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး တောရလာတည်နေသည် ဟု ကြားရသောအခါ မြစိမ်းဖက်ရွာသူရွာသားများ သာမက အင်ကြင်းကုန်း၊ သွားခေါကုန်းနှင့် မကျိုးရွာရှိလူအများ ပါ အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၏။

ကြားခါစတုန်းက ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု မေးစမ်းကြ၏။ ရွာထဲကို ဘုန်းကြီးအိုကြီးကြွလာတော့မှ အားလုံး အံ့သြဝမ်းသာနှင့်ဆွမ်းလောင်းကြ၊ ဦးချကန်တော့ကြကုန်ကြ၏။

ဒါနှင့်အတူ အံ့သြရသည် ကလည်း ရှိလေ၏။

တခြားမဟုတ်။

မြစိမ်းဖက်တောင်ဝန်းကျင်သည် အစောင့်အရှောက်ကြီး၏ ကြမ်း၏ ။ အမှားမခံ။ ထိုနှင့်အတူ မြစိမ်းဖက်တောင်ခြေရှိ သုသာန်ဟောင်းကြီး က ပိုဆိုး၏။

ဒီသုသာန်ဟောင်းကြီးဝန်းကျင်ကို တော်ရုံလူများ နေ့ခင်းကြောင် တောင်မှာ ပင် ဖြတ်မသွားရဲ။

သုသာန်ဟောင်းကြီးသည် တစပြင်လို ဖြစ်နေသည် မှာ ကာလအတန်ကြာ၏။ ဒီနေရာမှာ သုသာန်တစပြင်နှင့် သင်္ချိုင်းကိုခွဲခြား၍ ပြောလိုသည် ။

သုသာန်ဆိုသည် မှာ လူသေကောင်စွန့်ပစ်ရာအရပ် ဖြစ်၏။ တစပြင်ဆိုသည် မှာ သင်္ချိုင်းဟောင်း၊ လူသေစွန့်သည့်နေရာဟောင်း၊ လူမနေသည့်ဖုန်းဆိုးမြေကိုခေါ်၏။

သင်္ချိုင်းဆိုသည် လူသေကောင်ကို ကျင်းတူး၍ လည်းကောင်း၊ မြေမြှုပ်၍ လည်းကောင်း၊ ဂူသွင်း၍ လည်းကောင်း၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်၍ လည်းကောင်း၊ စီရင်ပြုပြင်သည့်နေရာကိုခေါ်၏။

ဤမြစိမ်းဖက်တောင်ခြေမှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အုပ်ချုပ်စဉ်က ပုလိပ်ရောဂါဖြစ်၍ ရွာလုံးကျွတ် သေသဖြင့် မြေမြှုပ်နိုင်ဘဲ ရွာကိုစွန့်ကာ ရွာနေလူများ စွန့်ပစ်ပြေးခဲ့ရ၏။

ပုလိပ်ရောဂါသည် လူသေ၊ ကလေး၊ လူကြီး၊ လူရွယ်အလောင်းတို့က မြင်လို့ မကောင်း။

ပုပ်ပွန်စော်နေသည် ။ ကျီးကန်းတို့ နေ့စဉ်အုပ်ဖွဲ့ဝဲပျံစားသောက်နေကြသည် ကို ကြောက်လန့် စဖွယ်မြင်ရ၏။

အချို့ လူသေအလောင်းများကို မြစိမ်းဖက်တောနက်ကြီးမှ ကျားများ၊ တောခွေးများက လာရောက်စားသောက်ကြ၏။ နောင်အခါ ၎င်းရောဂါဆိုး ရွာပျက်ကြီးမှ ညအခါ လူအများ ရဲ့ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများ ၊ ငိုကြွေးရှိုက်ငင်အကူအညီတောင်းသံများကို ခပ်ဝေးဝေးရွာများက ကြားရ၏။

လူစုလူဝေးနှင့် မီးတုတ်မီးတိုင်များ ထွန်းညှိပြီး သွားကြည့်ကြလျှင် လူဝေး၍ ခွေးပင်မမြင်ရ။

သို့နှင့် ပြန်လှည့်လာလိုက်လို့ အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်လျှင် ကလေးငိုသံများကို ကြားရလေ့ ရှိပြန်၏။

တစ်ခါမှာ ရွာသူကြီး ဦးစံကုလားကြီး၏ အမည်ကို ခေါ်နေ၍ ဦးစံကုလားကြီးနှင့် ရွာသားများက အရဲစွန့်ပြီး သွားကြည့်ကြသောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ အရိုးခေါင်းပုံကြားမှ ဆန်ကောခန့်ကြီးမားသော မီးလုံးကြီးတစ်လုံး ထခုန်နေသည် ကို မြင်ရပြီး အားလုံးဒရောသောပါး ပြေးခဲ့ရ၏။

သည် တုန်းကရွာသူကြီး ဦးစံကုလားကြီး ညဘက်အိပ်လို့ မပျော်ခဲ့။ သူ့နာမည်ခေါ်သံကို ကြားနေရသည့် အိမ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း ခွေးများ ညစဉ်အူကြသည် ။ ငှက်ဆိုးများ ရဲ့ အော်သံကလည်း နားကွဲလုနီးပါးကြားရ၏။ သိပ်မကြာလိုက်။

ရွာသူကြီး ဦးစံကုလားကြီးမြွေကိုက်၍ သေသွားခဲ့၏။ ရွာကလူတွေက ရွာသူကြီး ဦးစံကုလားကြီးကို မြစိမ်းတောင် တစပြင်က မကောင်းဆိုးဝါးများ ခေါ်၍ သေရသည် ဟု ဆိုကြလေ၏။

ဦးစံကုလားကြီး သေပြီးလို့ ရက်လည်ပြီးမကြာခင် အရက်သမားလူကြမ်းကြီး ကိုပဲကွပ် သေရပြန်၏။

ကိုပဲကွပ်သည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူလုံးလူဖန်ကြီး၏ မှ ဆိုးနောက်လိုက်လုပ်၏။ လှံပစ်လှံထိုး ကျွမ်းကျင်လွန်းလှ၍ ရွာခံမုဆိုးနှင့် အခြားရွာမှ မုဆိုးများက ကိုပဲကွပ်ကို မုဆိုးနောက် လိုက်ခေါ်သွားလေ့ရှိ၏။

သူသည် တောဝက်ကို လှံနှင့်ထိုး၍ အရသတ်ဖူး၏။ ကျားသစ်ကိုထိုး လှံရှည်နှင့် ထိုးဖူး၏။ အရက်သောက် အလွန်ကြမ်းတမ်း၏။

သူမူးလာလျှင် တစ်ရွာလုံးလန့်ကြသည် ။ စိတ်မထင်သူကို ရိုက်ပုတ်ကန်ကျောက်သည် ။ သူမူး တုန်းလိုက်ကိုက်သည့်ခွေးကို ခေါင်းမှ ကိုင်၍ ကိုင်ပေါက်သတ်၏။ အာဖြဲသတ်၏။

သို့ဖြစ်၍ သူ့ကိုအလွန်ကြောက်ကြ၏။

နားပေါက်ကို တူနှင့်ထုသတ်၊ လည်လိမ်ချိုးသတ်၏။ အဲလောက်ကို သန်မာသူ ဖြစ်၏။

ရွာသူကြီး ဦးစံကုလားကြီးသည် သူ့ဆရာသမားအရင်း ဖြစ်၏။ သူ ဘာအမှု ကျူးလွန်လာပလေစေ။ ရွာသူကြီးဦးစံကုလားကြီးက အမြဲကာ ကွယ်ပေး၍ အချုပ်နှင့်ထောင်သို့မရောက်ခဲ့။

အခု သူ့ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်သူကြီးကို မြစိမ်းတောင်တစပြင်က မကောင်းဆိုးဝါးက အမည်ခေါ်ပြီးမြွေကိုက်သေစေသည် ဟု အများကပြောဆိုဝေဖန်ကြသောအခါ သူမြစိမ်းတောင်တစပြင်က မကောင်းဆိုးဝါးများကို လုံးဝမကျေနပ်ခဲ့။ အရက်မူးလာသောအခါ မြစိမ်းတောင်တစပြင်က မကောင်းဆိုးဝါးများကို ဆဲရေးတိုင်းထွာတော့၏။

သို့နှင့်သူ၏ သောက်ဖော်မူးဖက်များက လူကြမ်းကြီးကိုပဲကွပ်ကို မြှောက်ပင့်ပေးကြတော့သည် ။

"ပဲကွပ် . . ."

"ဘာတုံး"

"မင်း မြစိမ်းတောင်တစပြင်က တစ္ဆေသရဲကို မကြောက်ဘူးလား"

"ချီးမို့လို့ ကြောက်ရမှာ လား။ ပဲကွပ်ကြောက်ရမယ့်ကောင် လူပြည်မှာ မမွေးသေးဘူးဟေ့ . . .ဖို့ . . ." ခုန

"မင်းဆရာကို နာမည်ခေါ်ပြီး မြွေနဲ့ တိုက်ခေါ်တာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား"

"ငါ့ကို ခေါ်ရဲခေါ်ကြည့်လေ။ ပဲကွပ်ကိုခေါ်ကြည့်ပါလား။

ပဲကွပ်လုံဖျားမှာ ကားခနဲဖြစ်သွားမယ်။ ဟင်း . . .အေ . . ."

"ဒါဆို မင်းအဲဒီတစ်ပြင်ကို ညဘက်တစ်ယောက်တည်းသွားရဲလား။ ပြော . . .

"သွားရဲရင် မင်းတို့ ဘာလုပ်ပေးမလဲ . . . ပြော . . . ပြောလေ"

"ချက်အရက်ငါးလုံးနဲ့ ကြက်သုံးပိဿာပေးမယ်"

"အခုပေးမလား"

"လုပ် လိုက်လေ . . . ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . . မင်းတစ်ပြင်ကို ဒီ ညရောက်မရောက် ဘယ်လိုငါတို့ ကို သက်သေပြမလဲ"

"မင်းတို့ လည်း လိုက်ကြည့်ပေါ့"

"အဖော်မလိုဘူးလေကွာ။ မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ "

"ဒါဆိုရင် ငါလူသေကောင် ဦးခေါင်းငါးလုံးကို ဟောဒီပုဆိုးနဲ့ ထုပ်ပြီး ထမ်းယူလာပြမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ . . ."

"လုပ် လိုက်လေ"

ဒါနဲ့ အရက်ငါးလုံးကုန်လို့ သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်လည်း တွန်ရော လူကြမ်းကြီး ကိုပဲကွပ် လက်သုံးတော် လှံရှည်ကြီးစွဲကိုင်လို့ ဒယီးဒယိုင် နဲ့ မြစိမ်းဖက် တောင်ခြေတစ်ပြင်ကို သွားခဲ့သည် ။

လမ်းခရီးမှာ လည်း စိန်ခေါ်ပြီး ကြိမ်းဝါးသွားတာကို ရွာသူရွာသား အချို့လည်း ကြားနေရ၏။

"ဟေး . . . မြစိမ်းတောင်ခြေ တစ်ပြင်က တစ္ဆေသရဲတွေ ငါ လာပြီ ဟေ့။ ပဲကွပ် လာပြီ။ ကြုံကြ ဆိုကြဟေ့"

" ငါ့ဆရာသူကြီးကို နာမည်ခေါ်သတ်တဲ့ တစ္ဆေသရဲထွက်ခဲ့။ မင်းနဲ့

ငါ ဒီည ဟောဒီလူရိုးပုံကြားမှာ နှစ်ယောက်တည်းချမယ်။ ထွက်ခဲ့"

ဒီလိုနဲ့ ပဲကွပ်ကြီး တစပြင်ရှိရာကို လုံကြီးမြှောက်ပြီးဝင်သွားတာကို လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်တဲ့ ခေါင်းတုံးသံခဲနှင့်ကြက်ဖကြီးတို့ မြင်လိုက်ရသည်။

သူတို့ က ဒီတစပြင်ကို နေ့ခင်းပင်သွားရဲကြသူများ မဟုတ်။ ရွာစပ်တဲပျက်မှာ ပဲ အရက်သောက်ရင်း နောက်ဆုံးအိပ်ပျော်သွားကြ၏။

မိုးလင်းလို့ သူတို့ ကို ရာအိမ်မှူးကိုငှက်ခါးက လာနှိုးမှ သူတို့ နိုး၏။ နိုးသည် နှင့် ပဲကွပ်ကြီးကို သတိရကြလေ၏။

"ကိုငှက်ခါး . . ."

"ဘာတုံး"

"ဟို . . . ဟို . . . ပဲကွပ်ကြီးကို မတွေ့မိဘူးလားဗျ"

"မတွေ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ တုံး"

သို့နှင့်ညတုန်းက စိန်ခေါ်လောင်းကြေးအလုပ်ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်သောအခါ ရာအိမ်မှူးကို ငှက်ခါးစိုးရိမ်သွားခဲ့၏။

"ဟာ . . . မင်းတို့ ကွာ မဟုတ်တရုတ်တွေ လုပ်ကုန်ပြန်ပါပြီ။ သွားသွား . . . ရွာထဲမှာ လိုက် ရှာကြစမ်း"

သည့်နောက် သူတို့ သုံးဦးရွာအနှံ့ လိုက်ရှာကြ၏။ အရက်ဆိုင်များကို လိုက်မေး၍ ထန်းတော များမှာ လိုက်ရှာမေးကြ၏။ မုဆိုးများကိုသွားမေးကြ၏။ အားလုံးက မလာ၊ မတွေ့ဟု ဖြေကြ၏။

"မတွေ့ဘူးတဲ့ . . . ကိုငှက်ခါး၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်"

"ဒါဆို တစပြင်ကို သွားရှာကြမှ ပေါ့ဟ"

"ကျုပ်တို့ မသွားရဲဘူးဗျ"

"တောက် . . . မင်းတို့ ကွာ အချင်းချင်း ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်တွေပဲ။
လာ . . လူစုပြီး တစပြင်ကို သွားကြည့်ကြစို့"

ဒီလိုနဲ့ လူစုပြီး ရွာနှင့်တစ်မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသော မြစ်မ်းတောင်ခြေက
နာမည်ကြီးတစပြင်ကို သွားကြည့်ကြသောအခါ . . .

ပြန့်ကြဲနေသော လူရိုးခေါင်းခွံများ အကြားမှ ပက်လက်လန်နေသည့်
လူကြမ်းပဲကွပ်ကြီးကို တွေ့ရတော့သည် ။

"ဟာ . . ."

"အမလေး . . ."

"အို . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . ."

ပဲကွပ်ကြီးသည် လှံရှည်ကို ညာလက်နှင့်ဆုပ်ရင်းမျက်လုံးနှစ်လုံးပြူး
၍ အသက်မရှိတော့။ သူ့ဝမ်းဗိုက်သည် အူများ မရှိဘဲ ဟောင်းလောင်း
ပေါက် ဖြစ်၏။ ခြေသလုံးသား၊ ပေါင်သားများ လည်း မရှိတော့။

ပါလာသည့် မုဆိုးများက အနီးဝန်းကျင်ကို ခြေရာခံ၍ ကြည့်ကြ၏။

"ကိုငှက်ခါး . . ."

"ဘာလိုတုံး . . .ကိုပြောက်ကြီး"

"ပဲကွပ်ကို ကျားကိုက်သွားတာ"

"ကျိန်းသေရဲ့ လားကွာ"

"ဒီမှာ ကျားခြေရာတွေဗျ"

"ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"ဟူး . . . မင်းတို့ ကြောင့် ပဲကွပ်ကြီးသေရတာ။ တောက် . . .
မထူးပါဘူးကွာ။ ရွာကိုအသိပေးပြီး ဒီနေရာမှာ ပဲ မြေမြှုပ်ကြရမှာ ပေါ့"

ပြောရရင် မြစိမ်းဖက်တောင်ခြေ တစပြင်ဟာ အဲဒီလိုကြမ်းတမ်းခက်
ရော်သည့် မြေကြမ်း၊ နေရာကြမ်းကြီးပဲ။

ဂျပန်ဝင်လာတော့ ပိုဆိုးသေးရဲ့ လေ။

"ဂျပန်ကင်ပေတိုင်နဲ့ ဂျပန်စစ်သားများက သူတို့ သဘောမကျတဲ့ လူ၊
သူတို့ မသင်္ကာသူမှန်သမျှ ဒီတစပြင်ပေါ်ခေါ် လာပြီး လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၊
လည်ပင်းဓားနဲ့ ခုတ်ပြီး သတ်ခဲ့တာ။ ဟိုရွာသည် ရွာက
အလောင်းပေါင်းနည်းရော့လားဗျာ"

"ဒါကြောင့် . . .

ဒီမြစိမ်းတောင်ခြေတစပြင်သည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရဝင်ချိန်က ပုလိပ်
ကပ်ရောဂါဆိုးကြောင့် ရွာ လုံးကျွတ်နီးပါး သေကုန်ပြီး တစပြင်ဖြစ်ခဲ့ရ
သလို။

ဂျပန်ဝင်လာတော့ လူသေကောင်စွန့်ပစ်ရာသုသာန်ဖြစ်ခဲ့ရလေရဲ့ ။

ခုလွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးရောက်လာကြတော့
အဲဒီမြစိမ်းဖက်တောင်ခြေတစပြင်၊ သုသာန်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရွာနီးဝ
န်းကျင်က လူများ သေရင်မြှုပ်ဖို့ သင်္ချိုင်းတစ်ခုကို သတ်မှတ်ထားခဲ့ရသ
ည် ။

ခက်သည် က ရွာမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိသော်လည်း ကျောင်း
ထိုင်ဘုန်းတော်ကြီး မရှိသည့် ကာလကြာပြီ ဖြစ်၏။

အရင်တုန်းက နာမူကိစ္စရှိလျှင် ရွာဦးဝါကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးသောဘိ
တက စီမံဆောင်ရွက်ပေး၏။

ဆရာတော်ကြီး ဦးသောဘိတ ပျံလွန်တော်မူသောအခါ သူ့တပည့်ဘုန်းတော်ကြီးဦးဝိမလ ကျောင်းကို တာဝန်ယူ၏။

တစ်ခါမှ ဦးဝိမလ မြစိမ်းဖက်သီချိုင်းမှာ သုသာန်ကမ္မဋ္ဌာန်းသွားထိုင်လေ၏။ မိုးလင်းသည့် တိုင်ကျောင်းသို့ ပြန်မကြွတာကြောင့် လူစု၍ သီချိုင်းရှိရာကို လာရှာကြသောအခါ ဦးဇင်းကြီးဦးဝိမလ ကိုမြေပုံတစ်ခုပေါ်မှာ မေ့မြောလျက်တွေ့ရသည် ။ သို့နှင့်ပွေ့ထမ်းခေါ်လာပြီး ရွာဆေးဆရာကြီးဦး တောကျော်နှင့် ကုသပေးမှ ပြန်သတိရလာ၏။

"ဦးဇင်းကြီး . . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မြေပုံပေါ်မှာ မေ့လဲနေရပါသလဲဘုရား"

မဖြေပါ။

အထပ်ထပ်အခါခါ ဝိုင်းမေးကြသည့်တိုင် လုံးဝမဖြေပါ။ နောက်တစ်ရက်ကြာသောအခါ သပိတ်နှင့်သင်္ကန်းများကို လွယ်ပိုး၍ ရွာကျောင်းမှ ထွက်သွားတော့၏။

သည့်နောက် သည် ဝါးကျောင်းလေးမှာ ကျောင်းထိုင်မည့် ဘုန်းကြီးမရှိတော့။ ရွာမှာ နာရေး ကိစ္စပေါ်လာခဲ့လျှင် ဆယ်မိုင်ခန့်ဝေးသည့် ဇရပ်ကြီးကုန်းရွာမှ ဘုန်းတော်ကြီးများ ပင့်ဆောင်၍ နာရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ကြရပေသည် ။

အခု အဲဒီတစ်ပြင်သုသာန်သီချိုင်းဝန်းကျင်မှာ ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါး ကြွရောက်တော့မှီ သတင်းသုံးနေသည် ကို ရွာသူရွာသားတို့ မြင်ရသောအခါ လွန်စွာလည်း ဝမ်းသာကြရ၏။

လွန်စွာလည်း အံ့သြကြရ၏။

ဒါနှင့်အတူ အလွန်တရာမှ လည်း စိုးရိမ်ပူပန်ကြရလေ၏။

တစ်နေ့ ဘုန်းတော်ကြီး ရွာထဲသို့ ဆွမ်းခံကြွ လာလေ၏။ သက်တော် ကား ကြီးလှပေပြီ။ မရှိဘူးဆို (၆၀) ကျော်၊ (၇၀) ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသည် ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ခါးအနည်းငယ်ကုန်း၏။ မျက်ခုံးမွေးမှာ ဖြူဆွတ်နေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ လက်မောင်းနှင့် ခြေသ လုံးတို့ သည် အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေ၏။

ကြည့်ရတာ သွားများ ပင် ရှိပုံမပေါ်။

ရွာလမ်းမအဆုံး ဆွမ်းခံကြွ၏။ ရှေ့နောက်ဝဲယာမကြည့်၊ အိမ်ရှေ့တိုင်းမှာ ရပ်၏။ မလောင်းလှူလျှင် နောက်တစ်အိမ်သို့ကြွ၏။ ဒီလိုနှင့်ရွာ လမ်းမကြီးဆုံးလျှင် တောလမ်းအတိုင်း မြစ်မ်းဖက် တစပြင်သချိုင်းရှိရာ သို့ ကြွသွားလေ၏။

ရွာကလူများ လိုက်လံကြည့်ရှုသောအခါ သချိုင်းရဲ့ အစွန် အရှေ့ဘက်တောအုပ်ကြားမှာ ဝါးကျောင်းတဲတစ်ပါးထိုင်လေးနှင့် စံမြန်းသည် ကို အံ့ဖွယ်တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ဘုန်းတော်အိုကြီး၏ ဘွဲ့အမည်ကို မည်သူမျှ မသိကြ။ ဘယ်အရပ်ကကြွလာသည် ကိုလည်း မသိကြ။ ရွာလူကြီးဦးစံချွန်းက အရဲစွန့်၍ မေးလျှောက်တော့ စကားပြန်မပြော။

သို့နှင့်ပြန်လာခဲ့သည် ။

တစ်နေ့မနက် ဘုန်းကြီးအိုကြီးရွာထဲသို့ ထုံးစံအတိုင်းဆွမ်းခံကြွ၏။ ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် ဒီနေ့ဒီရွာသို့ ဆွမ်းခံကြွပြီးလျှင် နောက်နေ့အခြား ရွာသို့ ပြောင်းလဲပြီး ဆွမ်းခံကြွလာ၏။

တစ်နေ့ . . .

အမယ်အိုကြီးတစ်ဦးက ဆွမ်းလောင်းပြီးနောက် မြေပြင်မှာ လက်အု

ပ်ချီရှိခိုးပြီး မေးမြန်း လျှောက်တင်လေ၏။

"အရှင်ဘုရား . . . ဘယ်အရပ်ကပါလဲ ဘုရား"

မဖြေပါ။ မျက်လွှာကို ချထားပါသည် ။

"အရှင်ဘုရားဘွဲ့အမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲဘုရား"

မဖြေပါ။ မျက်လွှာကိုချထားပါသည် ။

"အရှင်ဘုရား . . . အဲဒီတောထဲမှာ တစ်ပါးတည်းမနေပါနဲ့ ဘုရား။ အဲဒီမြစ်မ်းဖက်တောင် သီချိုင်းသုသာန်တစ်ပြင်ဟာ အလွန်ကြမ်းကြုတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းပါတယ်ဘုရား။ ဘယ်လို ရှင်လူရဟန်းမှ နေလို့မရ။ နေထိုင်လို့ မသင့်သည့် နေရာအရပ်ဘုရား။ သားရဲတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများ ဝင်ရောက်သည့်အရပ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဖြစ်နိုင်ရင် အရှင်ဘုရား ရွာထဲကကျောင်းမှာ မှီတင်းသတင်းသုံးတော်မူပါဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော်မတို့ ရွာသူရွာသားများ နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးကျောင်းကို ကောင်းကောင်း ပြုပြင်ပြီးတာနဲ့ အရှင်ဘုရားကို လာရောက်ပင့်ခေါ်ပါသည် ဘုရား။

တပည့်တော်မရဲ့ အမည်ကို မှတ်ထားပေးတော်မူပါ . . . အရှင်ဘုရား ။ တပည့်တော်မရဲ့ အမည်က ဒေါ်စိမ်းနွဲ့လို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားဒီအရပ်ကို ရောက်လာကြွလာတဲ့ အတွက် တစ်ရွာလုံးသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်ပါ လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားဦးချကန်တော့ပါသည် . . . အရှင်မြတ်ကြီးဘုရား"

ဒေါ်စိမ်းနွဲ့ဟာ သူလျှောက်ထား မေးမြန်းလိုသမျှကို မေးမြန်းလျှောက်ထားပြီးနောက် ဦးချ ကန်တော့လိုက်ပြီးသောအခါ ဘုန်းကြီးအိုကြီး

သည် မည်သည့်စကားမျှ ပြန်လည်မမိန့်ကြားဘဲ ရှေ့ဘက်သို့ကြွသွား
လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ထူးဆန်းသော ဘုန်းကြီးအိုကြီးထံမှ တုံ့ပြန်စ
ကားပြောသံ အံ့ဖွယ်ကြားရ လေ၏။

ရွာသူရွာသားတို့ သိထားရသည် မှာ ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် ဆွမ်းခံချိ
န်မှ လွဲ၍ နေ့နေ့ညည မြစိမ်းတစပြင်သုသာန်မှာ လည်းကောင်း၊ မလှမ်း
မကမ်းရှိ သင်္ချိုင်းမြေပုံများ ပေါ်မှာ လည်းကောင်း သုသာန်ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ အ
သုဘကမ္မဋ္ဌာန်း၊ မရဏနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာများ ၊ စဉ်ဆက်မပြ
တ် ပွားများ နေသည် ကို မြင်ရလေ၏။

မိုးလင်းလို့ ရွာထဲဆွမ်းကြွမှ 'ဟင်း' ချနိုင်ကြ၏။

ဘာကြောင့်မူ ဘုန်းတော်ကြီးနေသည့်တောသည် တောကြီးမျက်မ
ည်းရိုးမနှင့် ဆက်နေသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

ရွာခြေတောင်ယာများကို မကြာခဏ ဆင်ဆိုးအုပ်များ ဝင်ရောက်ဖျ
က်ဆီး စားသောက်သည် ကို နှစ်စဉ်ကြုံရ၏။

မကြာခဏ ကျားသောင်းကျန်းများ ဝင်ဆွဲ၍ နွားဆိတ်များ ပါသွားသ
ည် လည်း ရှိ၏။ မုဆိုး များ လည်း ကျားဆိုးနှင့် ဆင်ရိုင်းအုပ်ကို မတွန်း
လှန်နိုင်ကြ။

ညမိုးချုပ်သည် နှင့် ဘုန်းတော်ကြီး တောဆင်ရိုင်းအုပ်လက်ချက်၊
ကျားဆိုးများ လက်ချက်နှင့် ပျံလွန်တော်မူလေမလားဟု စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး
အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းစေရန် တစ်ရွာလုံး မေတ္တာပို့ကြ၏။

မိုးလင်းလို့ ဘုန်းကြီးအိုကြီး သပိတ်နှမ်းလေးပိုက်၍ ရွာထဲဆွမ်းခံကြွ
သည် ကို မြင်ကြမှ အားလုံး 'ဟင်း' ချနိုင်လေ၏။

တစ်နေ့ . . .

ရွာထဲမှာ နာမူကိစ္စပေါ်လေ၏။ ကွယ်လွန်သူကား အသက် (၁၈)နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမသားတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

သို့နှင့်နာရေးကိစ္စအတွက် ရွာသူကြီးဦးစံချွန်းဦးဆောင်၍ ကာယကံရှင်များ လိုက်ပါပြီး လျှောက်ထားရတော့၏။

"အရှင်ဘုရား . . . ရွာထဲမှာ နာရေးကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေပါသည် ဘုရား။ အရှင်ဘုန်းက ဟိုးဆယ်မိုင်ကျော်ဝေးသည့် ဇေယျော်ကြီးကုန်းကျေးရွာမှ ဘုန်းတော်ကြီးများကိုပင့်ပြီး နာရေးကိစ္စစီစဉ် ရသည့်အတွက် မြေချသဂြိုဟ်နေနဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်နေ နှစ်နေ့ပဲ လှည်းနဲ့ ပင့် စီစဉ်ရပါတယ် ဘုရား။

သက်ပျောက်ဆွမ်းလည်း မကြွနိုင်ကြပါဘူး။ ကြွရသည့် ဘုန်းကြီးရဟန်းများ သည် ခရီး ကြမ်းလို့ ပင်ပန်းကြရပါသည် ။ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားကိုလည်း အားကိုးကြီးစွာနဲ့ ပင့်လျှောက်ပါသည် ဘုရား။

သက်ပျောက်ဆွမ်းနေ့စဉ်ကြွပြီး မြေကျသရဏဂုံနှင့် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်နေမှာ လည်း အရှင် ဘုရားကြွရောက် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါရန် ဟောဒီနာရေးကာယကံရှင်နှင့်တကွ ဘုရားတပည့်တော် ရွာသူကြီး ဒကာကြီး ဦးစံချွန်းမှ ရိုသေစွာ လျှောက်ထားရပါသည် . . . အရှင်မြတ်ဘုရား"

ဘုန်းကြီးအိုကြီးက ဝါးကျောင်းရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး မျက်လွှာကိုချလို့ ပုတီးကိုလည်း စိပ်လို့ နေပါသည် ။ သူကြီးနှင့်ပါလာသူ နာရေးကာယကံရှင်များကလည်း မြေပြင်မှာ နူးတုပ်ထိုင်ရင်း

အတန်ကြာမှ . . .

"ဒကာကြီး . . ."

"မှန်ပါဘုရား . . ."

"ဘုန်းကြီး လူတွေနဲ့ ဒွေးရောယှက်တင်မနေချင်ဘူး"

"သဂြိုဟ်သည့်နေနဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်နေ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင်ကြ
ခဲ့မယ်"

"မှန်ပါဘုရား"

သည့်နောက်မည်သည့်စကားမျှ မမိန့်တော့။ မျက်လွှာချပြီး စိပ်ပုတီး
ကိုစိပ်နေသဖြင့် အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ရှိခိုးကန်တော့ ရွာအိမ်ရှိရာကို
ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။ ။

နောက်နေ့မှ စ၍ သက်ပျောက်ဆွမ်းကို တောထွက်ကျောင်းလေးသို့
ပို့၍ တရားနာကြ၏။

သဂြိုဟ်မည့်နေ့ရောက်တော့ မြစိမ်းဖက်သီချိုင်းမှာ ဘုန်းကြီးအိုကြီး
က ကြိုစောင့်နေ၏။ သည့်နောက် သရဏဂုံတရား ချီးမြှင့်ပြီး
မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်ကြသည်။ ။

ရက်လည်နေ့ရောက်တော့ တရားကို ကိုယ်တိုင်ဟော၏။

"လူတိုင်း တစ်နေ့သေရမှာ ချည်းပဲ . . . ဒကာ၊ ဒကာမကြီးတို့ ။ မ
သေတဲ့ လူ မရှိဘူး။ အသက်ရှိ သူ လူ၊ သတ္တဝါမှန်သမျှ မွေး လာပြီးရင်
သေရမှာ ပဲ။ လူရော၊ နတ်ရော၊ ဗြဟ္မရော၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်
တော်မြတ်ကြီးရော သေခြင်းတရားကို ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူး။ ဖြစ်ပြီးရင်
ပျက်မှာ ပဲ၊ အနိစ္စအမြဲမရှိဘူး။ အားလုံး သင်္ခါရဘောင်ထဲမှာ သေဖို့ စော
င့်နေကြတာ။ အသေမြတ်အောင်ကျင့်ကြ။"

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ တစ်ခုခုကို မအိုမနာ၊ မသေခင် ရသမျှအချိန်
လေး ကြိုးစားအားထုတ်ကြ။ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်အလုပ်ကို ရှောင်၊ ကု
သိုလ် သုစရိုက်အလုပ် ကြိုးစားကြ။ ဒါမှ ဘဝကူး ကောင်းမယ်။ အစွဲသိ
ပ်မကြီးကြနဲ့ ။ အစွဲနဲ့ သေရင် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ကို
ရောက်လိမ့်မယ်။ အစွဲအလမ်းကင်းပြီး ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်စိ
တ်နဲ့ သေရင် ကောင်းရာ သုဂတိဘုံကို ရောက်မယ်။ ကိုင်း . . . ရေစက်ချ
အမျှဝေကြစို့"

*

(၂)

အဲဒီအချိန်ကစပြီး နာရေးကိစ္စပေါ်လာရင် တောထွက်တောကျောင်း
ဘုန်းကြီးကိုပင့်ပြီး ကိစ္စပြီးရသလို တိုတိုရှင်းရှင်း တရားနာရလို့ အား
လုံးဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရလေရဲ့ ။

နောင်တော့ ရွာလူကြီး ဦးစံချွန်းဦးဆောင်ပြီး ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေး၊ ရေတွင်းကလေး တူးပေး။ ထင်း၊ မီး စီစဉ်ပေးလု
ပ်ပေးကြသည် ။

"ဒကာကြီး . . ."

"ဘုရား . . ."

"ခဏ ခဏ မလာနဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ ပါလဲ . . . ဘုရား။ အမိန့်ရှိပါဘုရား"

"ဘုန်းကြီး အာရုံပျက်မှာ စိုးလို့ ပါ။ ပြီးတော့ ဒကာကြီးတို့ သားရဲတိ
ရစ္ဆာန်များ ရဲ့ အန္တရာယ် ကြုံမှာ စိုးလို့ ပါဘုရား"

"အရှင်ဘုရား . . ."

"ပြော"

"အရှင်ဘုရားအတွက်လည်း တစ်ရွာလုံးသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်ကပါ စိုးရိမ်ပူပန်ကြပါသည် ဘုရား။ ညဘက်ရောက်ရင် သားရဲသားရိုင်းများ ရဲ့ အော်ဟစ်ဟိန်းဟောက်သံများ ကြားရလို့ အမြဲစိုးရိမ်ပူပန်ရပါသည် ဘုရား။ ဒါကြောင့် ရွာထဲမှာ ကျောင်းသင်္ခန်းလည်း ဆောက်ပြီးပါပြီ။ အရှင်ဘုရား ကျောင်းသစ်မှာ လာရောက်ထိုင်ပါလို့ ဦးတင်လျှောက်တင်ရ ပါတယ် ဘုရား။"

"ကိစ္စမရှိဘူး . . .ကျုပ်အတွက် ပူပန်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း မရှိပါနဲ့ ။ ကျုပ် . . . ဒီအရပ်မှာ တရားကျင့်ရတာ နှစ်မြှိုက်တယ်။ သေခြင်းတရားက သတ္တဝါတိုင်း သက်ရှိတိုင်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရ သည့်တရားပဲ။ ဘုန်းကြီး လူသတ္တဝါများ အပေါ် နေ့စဉ်ညစဉ် မေတ္တာထားပို့ပါတယ်။ ကိုင်း . . . အလုပ်ရှိလို့ ပြန်ဦးတော့"

"မှန်ပါဘုရား"

ဘယ်လိုမှ ရွာထဲကျောင်းကို ပင့်လို့ မရပါဘူး။ လူတွေနဲ့ ရောထွေးလည်း မနေပါဘူး။ သုသာန် သင်္ချိုင်းမှာ ပဲ တရားမြတ်ကို ကျင့်ကြံပွားများ နေလေ့ရှိသည် ။

တစ်နေ့သောအခါ မြို့ပေါ်မှ မြို့ပိုင်နှင့်အဖွဲ့တို့ ရွာများကို စစ်ဆေးရန်လာစဉ် ဆင်ဆိုးတစ်ကောင် တောင်ခြေရွာများကို ဝင်ရောက်ရောမွှေနှောက်နေ၍ မနည်းရှောင်နေကြရ၏။

ထိုစဉ် ၎င်းအုတ်ကြီးကုန်းရွာရှိရာသို့ သုသာန်ကျောင်းဘုန်းကြီး ဆွမ်းခံကြွတော်မူ လာလေ၏။

ရွာသူရွာသားတို့ ကား ဆင်ဆိုးကြီးဝင်မွေသံကြား၍ လွတ်ရာကင်း ရာများ သို့ ပြေးရှောင်နေကြ၏။

အချို့က သစ်ပင်ကြီးများ ပေါ်တက်၍ ပုန်းနေရ၏။ ၎င်းရွာထဲကိုမှ သုသာန်ကျောင်းဘုန်းကြီး သပိတ်ပိုက်ပြီးကြွလာသည် ကို မြို့ပိုင်နှင့်ရွာ လူကြီးတို့ မြင်သောအခါ ကြို၍ တားကြလေ၏။

"အရှင်ဘုရား . . . ရှေ့ရွာမှာ ဆင်ဆိုးတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေပါ တယ်။ အခု ပုလိပ်အဖွဲ့ ကိုသွားခေါ်နေရပါတယ်။ အရှင်ဘုရား အဲဒီရွာများ ဘက်ကို မကြွပါနဲ့ ဘုရား"

သူကြီးကရော မြို့ပိုင်ဆိုသူကပါ အတန်တန်တား၏။

"တပည့်တော်တို့ ရှင်းလင်းပြီးမှ ကြွပါဘုရား၊ အန္တရာယ်များ လွန်း လို့ ပါဘုရား"

သုသာန်ကျောင်းဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် သူတို့ လျှောက်ထားချက်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ခေါင်တညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ရှေ့ဘက်သို့ကြွသွား သည် ကို မြင်သောအခါ သူကြီးနှင့် မြို့ပိုင်မင်းတို့ သည် ဦးခေါင်းများကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး စိတ်ညစ်သွားတော့သည် ။

အုတ်ကြီးကုန်းရွာသို့ သုသာန်ကျောင်းဘုန်းကြီးကြွရောက်သောအခါ အချို့အိမ်များ ဖရိဖရဲ ဖြစ်နေ၏။ လမ်းပေါ်မှ ဖျက်ဆီးခံရသည့် ပစ္စည်း အချို့ ပြန်ကျပဲ့လွင့်စဉ်နေ၏။

ထိုစဉ် သစ်ပင်ကြီးများ ပေါ်မှ အော်သံများကြားရ၏။

"အရှင်ဘုရား . . . ရှေ့ဆက်မကြွပါနဲ့ ဘုရား။ ရှေ့မှာ ဆင်ဆိုးကြီး သောင်းကျန်းနေပါတယ် ဘုရား"

"ဘုန်းဘုန်းဘုရား . . . နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပါဘုရား"

"ဘုန်းဘုရား . . . ရှေ့မှာ ဆင်ဆိုးကြီးရှိနေပါတယ်ဘုရား"

အားလုံး စိုးရိမ်ကြီးစွာ အော်ဟစ်တောင်းပန် မေတ္တာရပ်ခံကြသည်။ ။

ဘုန်းတော်ကြီးက လူန္ဒေကြီးစွာနှင့် ရှေ့ဆက်၍ ကြွသွားခဲ့၏။ သည့် အချိန်မှာ ပဲ . . .

"ကျီ . . . ကျီ . . ."

"ကျီ . . . ကျီ . . ."

"ဝုန်း . . ."

"ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . ."

"ဝုန်း . . ."

ဒီမှာ လွန်စွာကြီးမားလှသော ဟိုင်းဆင်ကြီးသည် နှာမောင်းကိုမြှောက်၍ ဝှေ့ယမ်းရင်း သုသာန်ဘုန်းတော်ကြီးရှိရာသို့ ရန်ပြုရန် ဒုန်းစိုင်းပြေးလာတော့သည် ။ ရွာသူရွာသားတို့ ၏ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကြီးစွာ အော်ဟစ်သံများကလည်း ကျွက်ကျက်ညံနေသည်။ ။ ဟိုင်းဆင်ကြီးသည် လူသံ ကြားရာသစ်ပင်ကြီးများ ပေါ်သို့ မျက်လုံးသေးသေးနှင့်မော့ကြည့်ပြီး အော်တော့၏။

"ကျီ . . . ကျီ . . ."

"ဝုန်း . . ."

"ကျီ . . . ကျီ . . ."

"အရှင်ဘုရား . . . အရှင်ဘုရား . . ."

"ဘုန်းဘုရား . . . ရှောင်တော်မူပါဘုရား"

သုဿန်ကျောင်း ဘုန်းတော်အိုကြီးသည် ဒေါသတကြီးပြေးလာနေသည့် ဧရာမဆင်ဆိုးကြီး ကိုမြင်သောအခါ ခြေစုံရပ်၍ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဆင်ဆိုးကြီးကလည်း နှာမောင်းကြီးကို မြှောက်ယမ်းအော်ဟစ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြေးလာနေတော့သည်။

ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်သာ ကွာဝေးတော့သည်။

ဒီမှာ သုဿန်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးက ညာလက်ဆန့်၍ လက်ဝါးကို ကာပြလိုက်သောအခါ ဟိုင်းဆင်ကြီးသည် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး သုဿန်ကျောင်းဘုန်းကြီးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ရွတ်ဆိုနေသည် ကို သစ်ပင်ပေါ်မှ ရွာသားအချို့က မြင်ရင်းတုန်လှုပ်နေကြသည်။

ကြည့်နေဆဲမှာ ပဲ ဟိုင်းဆင်ဆိုးကြီးသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာကာ သုဿန်ကျောင်း ဘုန်းကြီး၏ မျက်နှာကို ခပ်မှေးမှေး မျက်လုံးအစုံနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်းမှ 'ကျီ'ခနဲ တစ်ချက်အော်ပြီး လေးဘက်ဝပ်ချလိုက်သည်။

သည့်နောက်ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည့် နှာမောင်းကြီးကို ဦးကင်းပေါ်မှာ တင်ပြီး ကန်တော့သကဲ့သို့ ဦးကုန်းချလုပ်နေသည် ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ပုန်းအောင်းချောင်းကြည့်နေကြသူများ နှင့် သစ်ပင်ကြီးများ နံဘေးမှ ခေါင်းပြူးချောင်းကြည့်နေကြသည့် မြို့ပိုင်နှင့် ရွာလူကြီးများ ပါ အကြီးအကျယ် အံ့ဩကုန်ကြရလေသည်။

သည် အချိန်မှာ ပဲ ရေဆိပ်က ပုလိပ်သားများ စစ်သုံးရိုင်ဖယ်များ နှင့် ရောက်လာကြပြီး သေနတ်များကို မောင်းတင်ချိန်ရွယ်လို့ ပစ်ခတ်ကြမည်လုပ်ကြတော့ မြို့ပိုင်က အလျင်အမြန် လှမ်းတား လိုက်ရတော့သည်။

"ဆရာရှုန် . . . မ . . . မပစ်နဲ့ "

"မြို့ပိုင်မင်း ဘုန်းကြီးကို ဆင် . . . ဆင်က "

"နေ . . . နေ . . . လုံးဝ မပစ်ကြနဲ့ "

မြို့ပိုင်မင်းနဲ့ ရဲပုလိပ်သားများ ကြည့်နေဆဲမှာ ပဲ ဆင်ဆိုးကြီးသည် ခပ်ကျို့ကျို့နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်လုပ်ရင်း 'ကျီ' ခနဲ ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံပြုကာ တောနက်ရှိရာသို့ တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးဝင်သွားသည် ကို မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

ဆင်ဆိုးကြီးမရှိတော့မှ ပြေးလွှားပုန်းအောင်းနေကြသည့် ရွာသူရွာသားများ လည်း အလျှို အလျှိုထွက်လာကြပြီး ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကောင်းသည့် သုသာန်ကျောင်းဘုန်းကြီးအိုကြီးကို ဝိုင်းကန်တော့ဦးချကြသည်။

မြို့ပိုင်မင်းနှင့် ရဲပုလိပ်ကားများ သူကြီးနှင့် ရာအိမ်မှူး၊ ဆယ်အိမ်မှူးများ လည်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်လာကြကာ ဘုန်းကြီးအိုကြီးကို ရိုသေလေးစားစွာ ဦးချကန်တော့ကြလေ၏။

ရွာသူအချို့သည် ဆင်ဆိုးကြီးမဖျက်ဆီးဘဲ ချန်ရစ်ခဲ့သည့် မြေထမင်းအိုးများမှ ဟင်းထမင်းများကို အမြန်နှူးခပ်ပြီး သူ့ထက်ငါလောင်းလှူကြ၏။

ထိုနေ့ထိုရက်ကစ၍ သုသာန်ဓုတင်ဆောင် ဘုန်းကြီးအိုကြီးကို ထူးဆန်းသော ဘုန်းတော်ကြီး ဟူ၍ လည်းကောင်း။

ဆင်နိုင်ကိုယ်တော်ကြီးဟူလည်းကောင်း။

ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

ဆိုရလျှင် ထိုနေ့ထိုရက်ကစ၍ မြစိမ်းဖက်တောင်ခြေဝန်းကျင်ရှိ ရွာငယ်များကို ဆင်ဆိုးဆင်ရိုင်းများ လာရောက်နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးခြင်းမရှိတော့။

ညည အနီးဝန်းကျင်မှာ ဆင်အော်သံများကြား၍ ပြေးကြလွှားကြဖြစ်ရပါသော်လည်း ဆင်ဆိုး ဆင်ရိုင်းများ ရွာထဲကို လုံးဝ ဝင်ရောက်ခြင်းမပြုသဖြင့် ...

ဒါသည် ငါတို့ ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးရဲ့ သီလတန်ခိုးကြောင့်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဥဿှစ်ကုန်းရွာခံ မုဆိုးငလူးသည် တောလည်လိုက်ရင်း ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးရဲ့ တောကျောင်းအနီးဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရာ ဒီမှာ လည်း အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို ငလူးမြင်လိုက်ရပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ သွားခဲ့ရသည်။

ဖြစ်ရချိန်က နေဝင်ဖျိုးဖျိုး။

ဘုရားရေ ... ကြည့်စမ်းပါ။ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ မုဆိုးငလူး မျက်စိကို အခါခါပွတ်ပြီး ဝါးရုံတောအကွယ်မှ ပုန်းအောင်းလို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးသည် ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ တရားမှတ်နေ၏။ သူ့နောက်မှာ ဟိုင်းဆင်ကြီး တစ်ကောင်၊ စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် အစွယ်တစ်ချောင်းတည်းပါသော (တည်ဆင်) ကြီးတစ်ကောင်၊ ပေါင်းသုံးကောင်တို့ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည် ကို မြင်လိုက်ရပြီး လွန်စွာအံ့ဩနေချိန် ...

ဒီမှာ ပဲ အဝါနှင့် အနက်စင်းကျားထားသော ကျားကြီးတစ်ကောင်က လည်း ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးနှင့် ဝါးတစ်ပြန်ကျော် အကွာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး မြေပြင်မှာ ဝပ်ချကာ တရားမှတ်ရှုနေသည့် ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးအား မော့ကြည့်နေသည် ကို အံ့ဖွယ်မြင်လိုက်ရပြီး လန့်ဖျပ်၍ ခြေသံမကြားအောင် နောက်ဆုတ်လို့ ရွာအရောက် ပြေးခဲ့လိုက်တော့သည်။ ။

သူ့ရွာထဲရောက်တော့ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ နှင့် မောဟိုက်ရပြီ။ ဒီမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မုဆိုးငချောင်က ရေးကြီးသုတ်ပျာ ကြောက်လန့်အားကြီးဖြစ်နေသည့် မုဆိုးငလူးကို ကြည့်ပြီးမေး သည် ။

"ဟေ့ကောင် . . . ငလူးက ဘာဖြစ်လာတာတုံး"

"ဟူး . . . ဟူး . . ."

"ငလူး . . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ ကျားလိုက်ခံရလို့ လား"

"မ . . . မ . . . မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီး . . . ဘုန်းကြီး . . ."

"ဘာလဲ . . . ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆင်တွေကျားတွေ"

"ဘယ်လို . . . ဘုန်းကြီးကို နင်းတိုးလို့ . . . ဟုတ်လား"

ဒီမှာ ပဲ အိမ်နီးနားချင်းများ အသံကြားလို့ ရောက်လာကြပြီး စိုးရိမ်တကြီး မေးကြပါရော။

"မ . . . ဟုတ် . . . ဘူး . . . ဒီလိုဟ။ ဆင်မနင်းဘုန်းကြီး တရားမှတ်နေတယ်။ သူ့နောက်မှာ ဟိုင်းဆင်ကြီးရယ်၊ စွယ်စုံဆင်ကြီးရယ်၊ တည်ဆင်ကြီးရယ် . . . ရပ်နေကြတယ်"

"ဟင် . . ."

"ဘုန်းကြီးကို ဘာလုပ်သတုံး . . . ငလူးရဲ့ . . . ဟင် . . . ဟင်"

"ဘာမှ မလုပ်ကြဘူး"

"ဟာ . . ."

"ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ပြီး ကျားကြီးတစ်ကောင် ဝါးနှစ်ပြန်အကွာမှာ ဝပ်ပြီးမော့ကြည့်လို့

"

"ဘုရားရေ . . ."

"ဟုတ်ရဲ့ လား . . . ငလူးရာ။ မင်းတောမှောက်ပြီး မြင်ချင်ရာ မြင်
လာခဲ့ရော့လားကွာ"

"ဟ . . . ငလူးရ၊ စွယ်စုံဆင်ရယ်၊ ဟိုင်းဆင်ရယ်ဆိုတာ ထာဝရရန်
ဘက်ကွ။ တည်ဆင်ဆိုတာ အစွယ်တစ်ချောင်းတည်းရှိတဲ့ ဆင်ဆိုး။ သူ
တို့ ကို ဘုန်းကြီးနံဘေးမှာ အတူတူတွေ့တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ
။ မင်းမျက်စိမှောက် တောခြောက်ခံရတာ နေမှာ ပါ"

"မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာသာ သွားချောင်းကြ
ည့်ကြပေရော့။ မရှင်ရေ . . . မရှင် . . ."

"တော် ကိုငလူး"

"အရက်လက်ကျန်ရှိရင် ငါ့ကို အမြန်ပေးစမ်း"

ဒီမှာ မုဆိုးငလူးရဲ့ မယား မရှင်က ခြေရင်းထရံနားက လက်ကျန်အ
ရက်ပုလင်းကို ကပျာက ယာယူပေးလိုက်ရော။

မုဆိုးငလူးက အရက်ပုလင်းကို ပါးစပ်ထဲ အကုန်မော့သွင်းချလို့

ဝါးကြမ်းခင်းအပေါ် ပက် လက်လှဲချ လိုက်လေရဲ့ ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ"

မုဆိုးငလူးပြောပြသည့် မြင်ကွင်းဆန်းကြယ်ကို သူကြီး ဦးစံချွန်းနှင့် ရာအိမ်မှူးငစိုးတို့ ကိုယ် တိုင်မြင်ခဲ့ရပြီး ကြောက်လန့်တကြီး ပြေးခဲ့ရ တော့သည် ။ ဘုန်းကြီး မနေ့တုန်းကရွာထဲ ဆွမ်းခံမကြွသဖြင့် နေများ မ ကောင်းလို့ လားဟု မေးမြန်းစုံစမ်းရန် သုသာန်အရှေ့ဖျားက ဘုန်းကြီး ရဲ့ ဝါးကျောင်း ကိုနံနက်စောစောအလာ . . .

အဲဒီမှာ ဆင်အုပ်တစ်အုပ်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရပြီး သူတို့ နှစ်ဦး ဒရောသောပါး ပြေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဘုန်းကြီးတော့ သေသလားရှင်သလား မသိ။

တော်ပါသေးရဲ့ ။ ဆွမ်းခံချိန်ရောက်တော့ ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးကို ရွာ ထဲမှာ ဆွမ်းခံကြွလာတာ မြင်ရပြီး စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များ ပျောက်လို့ ဝမ်း သာခဲ့ရတော့သည် ။

"အရှင်ဘုရား . . ."

သူကြီးက ကြုံတုန်း အရဲစွန့်လျှောက်မေးရ၏။

"အရှင်ဘုရား ကျောင်းရှေ့မှာ ဆင်အုပ်တွေရောက်နေတာ သိပါသ လား . . . ဘုရား"

"ဘုန်းကြီးက မဖြေ။

"မုဆိုးငလူးဆို ကျားပါ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဟုတ်ပါသ လား ဘုရား"

ဘုန်းကြီးက လုံးဝမဖြေခဲ့။

နောက်ဆုံး ဦးချကန်တော့ပြီး ရပ်လိုက်ရသည်။ ။

*

(၄)

တစ်နေ့သောအခါ မုဆိုးငလူးနှင့် မုဆိုးငချောင်တို့ သည် ဆင်မနင်း ဘုန်းကြီးကျောင်း တောင်ဘက်က ရေပွတ်စမ်းအိုင်မှာ အမဲပစ်ဖို့ တိုင်ပင်ကြသည်။ ။

"အဲဒီ ရေပွတ်စမ်းအိုင်မှာ ဂျီရော၊ ဒရယ်ရော ရေလာလာသောက်တယ်။ ငါကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရ ပြီးပြီ . . . ငချောင်"

"ဖြစ်ပါ့မလား . . . ငလူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းကျင်မှာ ဆင်ရိုင်းအုပ်ရှိနေတယ်ဆို ။ မင်းပဲ ပြောတာလေ"

"ချီးမှ ပဲကွာ . . . ဆင်ရိုင်းအုပ်က ညဘက်ရောက်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းကျင် ရောက်လာ တတ်တာပါ။ အဲဒါလည်း နေ့တိုင်းညတိုင်းမဟုတ်ပါဘူးကွ။ တစ်ခါတရံပါ။ ငါတို့ မလုပ်ရင် နွားချေး ကုန်းမုဆိုးတွေ ဝင်သွားလိမ့်မယ်။ တောထဲကို လည်ရှာစရာမလိုဘူး . . ငချောင်၊ အသာ"

"လုပ်ကွာ . . . ငွေသုံးလည်း ပြတ်နေတယ်။ ဘယ်နေ့သွားမလဲ"

"နက်ဖြန်မွန်းတည့်"

ဒါနဲ့ သူတို့ တူမီးသေနတ်ရယ်၊ ဒူးလေးနဲ့ အမဲလိုက်ဓားမြှောင်များကို စနစ်တကျ ပြုပြင်စစ် ဆေးပြီး ကိစ္စပြီးတော့ ဘကြီးညိုထန်းတောရှိရာ

ကို ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ ။

*

(၅)

ဒီနေ့ကျမှ ဆင်မလိုက်ဘုန်းကြီးခေါ်
သုသာန်ကျောင်းဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် သူကြီးဦးစံချွန်း အိမ်ရှေ့မှ
အကြာကြီးရပ်နေသဖြင့် အလိုက်သိသော သူကြီးက အိမ်ထဲကအမြန်ထွ
က်ကာ ဝတ်ဖြည့် ရင်းမေးလျှောက်ရ၏။

"ဘာများ မိန့်မှာ စရာရှိပါသလဲ ဘုရား"

"ဒကာကြီး . . ."

"မှန်ပါ . . . အမိန့်ရှိပါဘုရား"

"ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းကျင်မှာ အမဲမလိုက်ကြစေနဲ့ "

"မှန်ပါဘုရား"

ဆင်မလိုက်ဘုန်းကြီးသည် သည် စကားတစ်ခွန်းသာ
မိန့်ကြားပြီးအခြားအိမ်စဉ်များကို ဆွမ်း ခံရန်ကြွသွားလေသည်။ ။

သူကြီး စဉ်းစားသည်။ ။

ဆင်မလိုက်ဘုန်းကြီးရဲ့ မိန့်မှာ ချက်က ထူးခြား၏။ ဘုန်းတော်ကြီး
သည် လွန်စွာမှ စကား ပြောခဲ့၏။ ဘယ်ဘုန်းကမျှ ဘုန်းကြီးကစ၍ စ
ကားမပြောဖူး။ ခုပြောနေသည်။ ။

သည့်နောက် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ငပိန်ကိုခေါ်ပြီး မုဆိုးငလူးတို့ ကို အ
ခေါ်လွှတ်လိုက်သည် ။ မကြာခင် ငလုံးနှင့်
ငချောင်အရက်နံ့တသင်းသင်းနဲ့ ရောက်လာကြ၏။

"သူကြီး . . . ခေါ်တယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ ကို စကားထူး ပြောစရာရှိလို့ ကွ"

"ဘာများ ပါလိမ့်ဗျာ"

"တို့ များ ရဲ့ ဆင်မနင်းဘုန်းကြီး မနက်က ငါ့ကို မိန့်သွားတယ်။ သူက ကျောင်းဝန်းကျင်မှာ မုဆိုးတွေအမဲမလိုက်ကြစေနဲ့ တဲ့ "

"ဟင် . . ."

"ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဗျ"

"ဒါတော့ မသိဘူး။ ငါသိသလောက်တော့ ဘုန်းကြီးက လူသတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ အမြဲ မေတ္တာ ထားနေတော့ သတ္တဝါတွေရော မင်းတို့ ရော အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ မြင်လို့ ပြောသလားမသိဘူး"

"သူက အကြားအမြင်ရနေလို့ လား . . . သူကြီးရ"

"သူတော်ကောင်းစကားမှ နားမထောင်ချင်လည်း မင်းတို့ သဘောပဲလေ။ ငါက ဘုန်းကြီး မိန့်မှာ တဲ့ အတိုင်း ပြန်ပြောပြတာ"

ငလူးနှင့်ငချောင်တို့ မကျေမနပ် ရှူးသိုးသိုးနှင့် သူကြီးအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး လမ်းရောက် သောအခါ . . .

"ဘယ်လိုလဲ . . . ငလူး"

"သူ့အလုပ်သူလုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပါကွာ။ နေ့ခင်းသွားဖြစ်အောင်သွားမယ်။ ဒါလုပ်မှ ပိုက်ဆံရမှာ ဥစ္စာ။ ငါတို့ လက်တွေ တိရစ္ဆာန်သွေးစွန်းတာညှီနေပါပြီ။ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်မယ်"

သို့ကလို ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် စက်နာရီ (၁၀)နာရီကျော်ခန့်ရှိတော့ ငလူးက တူမီးသေနတ်ကိုထမ်းပြီး ငချောင်က ဒူးလေးကြီးကိုကိုင်ကာ ဘု

န်းကြီးကျောင်းနောက်ဘက်မှ ဘုန်းကြီးမမြင်အောင် ဝင်ခဲ့လိုက်ကြသည် ။

သည့်နောက် လေအောက်ချိုကွယ်က ကျည်အသင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေလိုက်ကြသည် ။ စမ်းရေ အိုင်က(၁၅) ပေ ပတ်လည်ခန့်ရှိ၏။ အနီးမှာ စားပင်သီးပင်များ ရှိပြီး စားသီးများက ကြွေကျလေ့ရှိ ၏။

နေပူချိန်ရောက်လျှင် သားကောင်ငယ်၊ သားကောင်ကြီးတို့ သည် ဒီရေအိုင်မှာ ရေသောက်လာ ကြသည် ။ ကြွေသီးများကို စားကြ၏။

"ချွတ် . . ."

"ရှူး . . . အသံမပြုနဲ့ "

တောတိုးသံကို မုဆိုးနားဖြင့် ကြားလိုက်ရ၏။ နားစွင့်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်နေဆဲမှာ ပဲ။ ဒရယ် သုံးကောင် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်း ရေအိုင်ရှိရာကို ဆင်းလာရေသောက်ကြတော့သည် ။

"ငချောင် . . ."

"ပြော . . ."

"အလယ်ကအဖိုကြီးကို ငါပစ်မယ်။ မင်းက လက်ယာဘက်က အမကိုပစ်"

"အေး . . ."

"လုပ်"

ငလူး ရေငုပ်သောက်နေသည့် အလယ်ခေါင်ဒရယ်ဖိုကြီးရဲ့ လက်ပြင်နောက်ကို တူးမီးသေ နတ်ပြောင်းထိုးပြီး ပစ်လိုက်ချသည် ။

"ဖောင်း . . ."

"ခွီ . . ."

တူးမီးသေနတ်သံနှင့်အတူ ငချောင်ရဲ့ ခူးလေးမှ မြားထွက်သံကိုလည်း ပြိုင်တူကြားလိုက်ရ သည် ။ သို့သော် ကံက ခေလွန်းလှ၏။ ဒရယ်သုံးကောင်က လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းအရှိန်နှင့် စွေခနဲခုန် လှည့်ပြီး တောထဲသို့ ဝရုန်းသုန်းကားပြေးသဖြင့် နောက်ကနေလိုက်ရန် ကုန်းထလိုက်စဉ် -

"အမယ်လေး . . ."

"ဟ . . .ဟ . . . အမယ်လေး . . . လုပ်ကြပါဦးဗျ"

"ကျီ . . . ကျီ . . ."

"ကျီ . . . ကျီ . . ."

"ဝုန်း . . . ဝုန်း . . ."

ငလူးနှင့်ငချောင်ရဲ့ ခါးကို စွေခနဲပွေ့မြှောက်ခြင်းခံရ၍ အလန့်တကြားကြည့်လိုက်တော့ ဧရာ မဆင်ရိုင်းနှစ်ကောင်ရဲ့ နှာမောင်းကြားမှာ သူတို့ နှစ်ဦး မြောက်ပါသွားတော့သည် ။

သူတို့ နှစ်ဦး ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်ရုန်းကန်လိုက်ကြသည် ။ လက်ထဲကလက်နက်များ လည်း မရှိတော့။

"ကယ်တော်မူကြပါဦးဗျ . . . အား . . . အား . . ."

"ကယ်တော်မူကြပါ . . . ဘုရား . . . ကယ်တော်မူကြပါ . . . အား"

ဆင်ရိုင်းကြီးနှစ်ကောင်က သူတို့ နှစ်ဦးကို နှာမောင်းနှင့်ပွေ့ချီလေထဲမှာ ဝှေ့ယမ်းပြီး တော လမ်းရှိရာသို့ ပြေးလို့ အထွက် . . .

ဒီအချိန်မှာ အဝါရောင် သင်္ကန်းဝတ်ထားသည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရှေ့

လမ်းမှ ဖြုန်းခနဲပေါ်လာ ပြီး ဆင်ရိုင်းနှစ်ကောင်ရှိရာသို့ ညာလက်ဝါးကို ဆန့်တန်း၍ ကာလိုက်သည် ကို သေငယ်ဇောနှင့် သူတို့ မြင်လိုက်ရတော့သည်။ ။

ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးအိုကြီး။

သူတို့ ကယ်တော်မူပါဘုရားဟု အသံကုန်အော်၍ လက်အုပ်ချီပြီးအကူအညီတောင်းကြသည်။ ။

ဆင်ရိုင်းကြီးနှစ်ကောင်သည် ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးကို မြင်လိုက်သောအခါ ပြေးလွှားမြှောက်ချီ ခြင်းကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ဘုန်းကြီးကိုတွေ့၍ ကြည့်နေကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးသည် နှုတ်တော်မှ ငလူးတို့ မကြားဖူးသည့် ဘုရားစာများကို ရွတ်ရင်းသူတို့ အား မြေပြင်သို့ချပေးရန် လက်နှင့် အချက်ပြနေသည် ကို မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးမှ မြင်နေရသည်။ ။

လွန်စွာ အံ့သြဖို့ ကောင်းလှသည်။ ။ ဆင်မနင်းဘုန်းကြီး ဘုရားစာရွတ်နေဆဲမှာ ပင် ဆင်ရိုင်း နှစ်ကောင်သည် နှာမောင်းကြီးနှင့် ရစ်ပစ်ကာ ညှစ်ထားသည့် သူတို့ မုဆိုးလူရမ်းကားနှစ်ဦးကို မြေပြင် ပေါ်သို့ အသာချပေးပြီး ...

"ကျီ ... ကျီ ..."

"ကျီ ... ကျီ ..."

အသံကုန်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ ။ သည့်နောက် မြေကြီးကို ခွာနှင့်ယက်လိုက်ပြီး တောနက်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကွယ်သွားလေသည်။ ။

ဒီတော့မှ သူတို့ နှစ်ဦး ချွေးသံမျက်ရည်နှင့် ကုန်းရုန်းအားယူထပြီး ဆင်မနင်းဘုန်းတော်ကြီး ကို အကြိမ်ကြိမ်ဦးကုန်းချကြသည်။ ။ ကြောက်

လန့်တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသဖြင့် ပါးစပ်ကနေ ဘာစကားမျှမထွက်နိုင်တော့။

"ဒကာကြီးတို့..."

"ဘု...ရား..."

"ဘု...ရား..."

"မမိုက်ကြနဲ့ ။ ဒုစရိုက်အလုပ်ကို အလုပ်ကြနဲ့ ။ သမ္မာအာဇီဝကောင်းသော အသက်မွေးမှုကို လုပ်ပြီး ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကြ၊ သွားတော့"

ဤမျှသာ ခပ်တိုတိုမိန့်ပြီး တောကျောင်းလေးရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာကြွသွားတော့သည် ။

ငလူးနှင့်ငချောင်းတို့ သည် ဆင်မနင်းဘုန်းကြီး၏ နောက်ကျောကို ဦးအကြိမ်ကြိမ်ချပြီး နောက် ဆင်ရိုင်းများ ပြန်မလာခင် ရွာရှိရာသို့ တရကြမ်းသုတ်ခြေတင်၍ ပြေးခဲ့ကြတော့သည် ။

*

(၆)

မုဆိုးငလူးနှင့် မုဆိုးငချောင်တို့ ၏ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း သေမင်းလက်မှ ကံသိ၍ ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးကောင်းမှုနှင့် အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့သည့် သတင်းသည် ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ဟိုး လေးတကြော်ကြော် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည် ။

ဒီတော့မှ ရွာသူကြီးဦးစံချွန်းသည် ဆင်မနင်းဘုန်းကြီး ကြိုသိလို့ မိန့်မှာ သည့် စကားများကို ပြန်သဘောပေါက်ပြီး အံ့ဩကြည်ညို၍ မဆုံး

ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ။

ငလူးနှင့် ငချောင်တို့ သည် ထိုနေ့ထိုရက်မှ စ၍ မုဆိုးအလုပ်ကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်သလို အရက် သေစာ သောက်စားခြင်းအလုပ်ကို လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်လိုက်ပြီး ဝါးနှီးနှင့်တောင်းပလုံး၊ ဆန်ခါရက်လုပ်သည့်အလုပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ။

ဒါနှင့်အတူ အသက်သခင်ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆင်မနင်းဘုန်းတော်ကြီး ဆွမ်းခံကြွလာတိုင်း ကိုယ်တိုင်ဆွမ်းဟင်းများကို လောင်းလှူကာ ရတနာသုံးပါမြဲမြဲသော လူကောင်းသူကောင်းဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။ ။

မိုးဦးကျလာလသို့ရောက်သောအခါ ဆင်မနင်းဘုန်းကြီး မြစိမ်းဖက် သုသာန်တောကျောင်းမှ ရုတ်တရက် ပျောက်၍ သွားခဲ့၏။ ရွာသူရွာသား၊ ဒကာ၊ ဒကာမများ သည် ကျေးဇူးရှင်ဘုန်းတော်ကြီး ကိုလိုက်ရှာစုံစမ်းမေးမြန်းပါသော်လည်း လုံးဝ စုံစမ်းလို့ မရကြ။ ။

တစ်နေ့ ရွာထဲသို့ ရဟန်းငယ်တစ်ပါးကြွလာ၏။

မြစိမ်းဖက်တောင် ရွာလယ်ဝါးကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်မည်ဟု သိရ၍ လွန်စွာ ဝမ်းသာဖြစ် ကြတော့သည်။ ။

သို့နှင့် သူကြီးနှင့်ရွာလူကြီးများက လိုလေးသေးမရှိ ဆောင်ရွက်နေရာချပေးပြီးနောက် မေးလျှောက်ကြလေ၏။

"အရှင်ဘုရား . . ."

"ဆိုပါ . . . ဒကာကြီး"

"အရှင်ဘုရားဘွဲ့မည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲဘုရား"

"ဦးဇနကသို့ ခေါ်ပါတယ် ... ဒကာကြီး"

"ဒါနဲ့ အရှင်ဘုရားတပည့်တော်တို့ မြစိမ်းဖက် သုသာန်တောထွက် ဘုန်းတော်ကြီး တပည့် တော်တို့ ရွာအရပ်ဒေသအခေါ် ဆင်မနင်းဘုန်းကြီးကို ကြားဖူးပါသလား ... ဘုရား"

"ကြားဖူးပါတယ် ... ဒကာကြီး"

"ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ရခဲ့ဖူးပါသလားဘုရား"

"ဦးဇင်းက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တပည့်ပါ"

"ဗျာ ..."

"ဟင် ..."

"ဟင် ..."

"ဟယ် ..."

"ခုလည်း ဒကာကြီးတို့ ရဲ့ ဆရာတော် ဦးဇင်းရဲ့ ငယ်ဆရာဆင်မနင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ဒီရွာ ဒီဒေသမှာ ဦးဇင်းကို ကျောင်းထိုင်ပြီး ရွာသူရွာ သားအားလုံးကို ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး သိရှိဖြန့်ဝေဖို့ လွှတ် လိုက်လို့ ဒီကို ရောက်လာခဲ့ရခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ် ... ဒကာကြီးတို့ "

"ဝမ်းသာလိုက်ပါတိ . . . ဘုရား။ ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မပြောတတ် တော့ပါဘူးဘုရား၊ ဒါ . . . ဒါဆို တပည့်တော်တို့ ဘုန်းဘုရားကြီးသက်ရှိ ထင်ရှား ရှိနေသေးတာပေါ့နော် . . . ဦးဇင်း"

"ရှိနေပါတယ် ... ဒကာကြီးတို့ "

"ဘုန်းဘုရားကြီး ... အခု ... ဘယ် ... ဘယ်မှာ ပါလဲဘုရား"

"ဒီလို အားလုံးက ဝမ်းသာအားရ လျှောက်မေးလိုက်ရောဦးဇင်းကခု

လို မိန့် လိုက်လေရဲ့ ။

"ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတို့ ရိုသေလေးစား အားကိုးအလေးထားသည့် သူတော်ကောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ဒကာကြီးတို့ ရဲ့ ရင်ထဲ အသည်းထဲ ဦးနှောက်ထဲမှာ ထာဝစဉ်ရှိနေဆဲပါ ဒကာကြီးတို့ "

မှတ်ချက် ။ ။ ရဟန္တာဟု တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျော်စောထင်ရှားခဲ့သည့် ဆရာတော်ဘုန်းတော် ကြီး ဦးသီလ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ဆောင်းပါးများကို လေ့လာဖတ်ရှုပြီးနောက် ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ကျေးဇူး၊ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတို့ ၏ အကျိုးကျေးဇူးနှင့် မေတ္တာဓာတ်ရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ဖော်ညွှန်းလိုပါသဖြင့် သူတော်စင်အရှင်သူတော်မြတ်တို့ ၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်ကျင့် စဉ်ဂုဏ်တို့ ကို ဝတ္ထုသဖွယ် သိကုံးရေးသားပူဇော်လိုက်ရပါသည် ခင်ဗျား။

မောင်ညိုမှ ိုင်း (သန်လျှင်)

*